

DISKUSIJA NAKON PREDAVANJA O. BONE ŠAGIJA

Na pitanje koja je razlika u dijakoniji koju vrši država i one koju vrši Crkva, predavač je odgovorio da se i Crkva i država, svaka sa svog naslova, nalaze u službi jednih te istih ljudi. To znači da im „služenje” za ljude može biti zajedničko, bar što se vremenitog dobra tiče, pa i onda kad su im ideologije (filozofije) različite. Ako dakle pod dijakonijom mislimo samo djelatnost socijalne asistencije (caritas) – ne učenje (filozofiju, vjerovanje), onda je jasno da društvene socijalne ustanove i crkvene (caritas) moraju surađivati. Koncil smatra da Crkva i država moraju surađivati na korist istih ljudi. Tu se sada postavlja ključno pitanje što je politika. Za neke je često sve što se na društvo odnosi politika, a za druge tako reći ništa. U nas se često govori o podruštvovljavanju politike, što bi trebalo značiti da se politika ne bi smjela reducirati na borbu za vlast ove ili one ideologije (svjetonazorske) grupe, nego ona izvire iz samog društva, iz pluralizma interesa u samom društvu... No, to je još samo teorija. U praksi se često Crkvi prigovara da ulazi u politiku kad izriče stavove o društvenim pitanjima ili se djelatno angažira na tom području (caritas, odgoj itd.). Ne radi se o tome da bi crkvena zajednica predstavljala paralelu (ili alternativu) društvu, ona je u društvu, kršćani su istovremeno pripadnici i crkvene i društvene zajednice. Zato crkvena djelatnost na socijalnom planu nije nikakva paralela niti alternativa socijalnoj brizi društva nego dopuna. U najširem smislu, crkvena dijakonija je ukupni kršćanski angažman vjernika u društvu, bilo preko društvenih bilo preko crkvenih ustanova ili pak samostalno i spontano udruženo. Tu se pak, očito, stvari prožimaju.

Na pitanje kako preuzeti tvrdnju kard. Kuharića da je odricanje od Boga krivo za krizu s tvrdnjom predavača „da Crkva prestaje biti Crkva kada ne služi” ili tvrdnju kard. Ratzingera da su totalitaristički režimi najveća sramota našeg stoljeća. Znači li to da Crkva mora samo služiti, a ne ukazivati na grijeh i pogreške. Predavač je odgovorio: „Pogrešno biste me razumjeli, ako biste moju tvrdnju tumačili kao da proturječi kard. Kuhariću ili Ratzingeru, odnosno njihovim spomenutim izjavama, a niti biste tu dvojicu crkvenih autoriteta dobro protumačili. Crkva je kritički prisutna u društvu, i svaki je vjernik po svojoj kršćanskoj savjesti kritički prisutan u društvu, jasno da smije (i mora) ukazivati na grijeh i pogreške, ali ako bi samo „dijelila lekcije” ne bi ispunjala zadaću dijakonije. Isus je ukazivao na grijeh, ali i trpio i umro za grešnike. Razlozi za suvremeni ateizam postoje, kako je poslije

Koncila ne jednom konstatirano, i u jalovosti suvremenog kršćanstva. Crkva je proročka i proročki nastupa u Kristovom smislu.

Jedna je sudionica ukazala na manjkavost u radu na odgoju laika. Tome u prilog ide i činjenica da i sada na KLJŠ jedva ima koji laik kojeg bi slala župna zajednica i župnik.

Pribilježili: A. Kopilović i s. C. Rajković